

Budoucnost pro Ameriku a 18. červenec 2020 – číslo tři

Blahoslavené jsou oči, které vidí, a uši, které slyší.

Jeff Pippenger

2023-08-25

Linie reformačních hnutí jsou klíčem k pochopení „sedmi hromů“ ze Zjevení 10. „Sedm hromů“ představuje dějiny zmocnění poselství prvního anděla od 11. srpna 1840 až do Velkého zklamání 22. října 1844. Desátá kapitola poskytuje v rámci této kapitoly tři vnitřní svědectví na podporu tohoto porozumění.

„Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo doneseno na každou misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoliv zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; avšak to vše bude překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“
Velký spor, 611.

Poselství prvního anděla bylo neseno světu od roku 1840 dále. Uriah Smith vyjadřuje průkopnické chápání ve shodě se sestrou Whiteovou. Smith uznává, že první anděl přišel v roce 1798, a ukazuje, že to byl první anděl, který sestoupil v roce 1840. Smith a průkopníci si jednoduše nepovšimli rozdílů mezi příchodem poselství a jeho zmocněním. Smith jasně uvádí, že když anděl ze Zjevení 10 položil jednu nohu na moře a jednu na zemi, označovalo to poselství nesené světu.

„V roce 1798 tedy přestalo omezení proti hlásání dne Kristova jako blízkého; v roce 1798 začal čas konce a z malé knížky byla sňata pečeť. Od té doby tedy vychází anděl ze Zjevení 14 a hlásá, že přišla hodina Božího soudu; a rovněž od té doby se anděl z 10. kapitoly postavil na moře i na zemi a přísahal, že času již více nebude. O jejich totožnosti nemůže být žádných pochyb; a všechny důvody, které slouží k určení jednoho, jsou stejně průkazné i v případě druhého. Není zde třeba vstupovat do žádného dokazování, abychom ukázali, že nynější pokolení je svědkem naplnění těchto dvou prorocství. V kázání o adventu, zvláště v letech 1840 až 1844, začalo jejich plné a podrobné naplnění. Postavení tohoto anděla, jednou nohou na moři a druhou na zemi, označuje široký rozsah jeho hlásání po moři i po zemi. Kdyby toto poselství bylo určeno jen pro jednu zemi, stačilo by, aby anděl zaujal své postavení pouze na zemi. On však má jednu nohu na moři, z čehož můžeme usoudit, že jeho poselství překročí oceán a rozšíří se k různým národům a do různých částí zeměkoule; a tento závěr je dále posílen skutečností, že výše zmíněné adventní hlásání skutečně dospělo ke všem misijním stanicím na světě. Více o tom pod 14. kapitolou.“ Uriah Smith, Myšlenky o Danielovi a Zjevení, 521.

Proto první verš desáté kapitoly označuje 11. srpen 1840, neboť v té době podle předpovědi v deváté kapitole Zjevení skončila předpověděná nadvláda Osmanské říše. Sestra Whiteová uvádí:

„Roku 1840 vzbudilo všeobecný zájem další pozoruhodné naplnění proroctví. O dva roky dříve Josiah Litch, jeden z předních kazatelů hlásajících druhý příchod, uveřejnil výklad Zjevení 9, v němž předpověděl pád Osmanské říše. Podle jeho výpočtů měla být tato moc svržena... 11. srpna 1840, kdy lze očekávat, že osmanská moc v Konstantinopoli bude zlomena. A věřím, že se ukáže, že tomu tak skutečně bude.“

„Přesně v určeném čase přijalo Turecko prostřednictvím svých vyslanců ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tak se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se to stalo známým, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný podnět. Muži vzdělaní a významného postavení se spojili s Millerem jak v kázání, tak v publikování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se dílo rychle šířilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

První verš desáté kapitoly je rokem 1840 a v desátém verši vidíme Jana trpce zklamaného dne 22. října 1844. Jan představoval ty, kdo nesli poselství malé knížky světu, jen aby zakusili trpké zklamání dne 22. října 1844. Verše jedna až deset představují dějiny let 1840 až 1844. To je jedno vnitřní svědectví v rámci desáté kapitoly.

Druhým svědkem je Jan, který jí malou knížku, a ta je v jeho ústech sladká, což představuje jeho přijetí poselství z 11. srpna 1840; poté však zhořkla v jeho břiše při Velkém zklamání 22. října 1844.

I vzal jsem tu knížečku z ruky anděla a snědl ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, zhořkla mi v břiše. Zjevení 10,10.

Desátý verš představuje v jediném verši samotné dějiny let 1840 až 1844. To je druhé vnitřní svědectví v rámci této kapitoly, že „sedm hromů“ představuje tyto dějiny. Sestra Whiteová již určila, že „sedm hromů“ představuje vymezení událostí, které se odehrály pod poselstvím prvního a druhého anděla. Poselství druhého anděla skončilo při velkém zklamání, takže „sedm hromů“ představuje tytéž dějiny. Tři vnitřní svědectví podporují pravdu, že dějiny od 11. srpna 1840 až po Velké zklamání 22. října 1844 jsou prorockými dějinami, na něž je v desáté kapitole Zjevení kladen důraz.

Potom je v posledním verši, v souladu s pravdou spojenou se „sedmi hromy“, dán příkaz k předložení poselství a k tomu, že se musí opakovat právě tato historie.

I řekl mi: Musíš opět prorokovat před mnoha národy, kmeny, jazyky i králi. Zjevení 10,11.

Sedm hromů označuje, že počátek adventismu — počínaje okamžikem, kdy bylo poselství, jež bylo odpečetěno v „čase konce“, zmocněno — má znázornit konec adventismu, kdy poselství, jež bylo odpečetěno v roce 1989, bude zmocněno sestoupením, nikoli anděla ze Zjevení 10, nýbrž sestupujícího anděla ze Zjevení 18. Anděl ze Zjevení 18 sestoupil 11. září 2001 a nyní se blížíme k závěru historického opakování let 1840 až 1844.

Tato pozorování k desáté kapitole jsou již po léta veřejně známá. Co však až donedávna nebylo rozpoznáno, je to, že v těchto posvátných dějinách je včleněn ještě jiný posvátný příběh. Tyto

dějiny rozpoznají pouze ti, kdo přijímají zásadu Alfy a Omegy, která ztotožňuje konec věci s jejím počátkem. Dějiny včleněné do posvátných dějin začínají zklamáním a končí Velkým zklamáním. Dějiny let 1843 až 1844 jsou zvláštní dějinnou linií, která se nachází uvnitř dějin let 1840 až 1844, avšak je od nich odlišná. Sestra Whiteová i Kristus se oba touto dějinnou linií zabývají.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní podána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili svou orientaci. Tato poselství mají zaznít ve všech církvích.

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví muži toužili vidět to, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli‘ [Mat. 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly viděny v letech 1843 a 1844.

„Poselství bylo dáno. A při opakování tohoto poselství by nemělo dojít k žádnému prodlení, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. V krátkém čase bude vykonáno veliké dílo. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

„Proroci a spravedliví toužili spatřit ty věci“, které „byly viděny v letech 1843 a 1844“. Ježíš se na tyto posvátné dějiny odvolal ve dvou evangeliích, avšak každá zmínka byla v odlišném kontextu.

A mluvil k nim mnoho věcí v podobenstvích a řekl: Aj, rozsévač vyšel rozsévat. A když rozséval, některá semena padla podél cesty, i přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatá místa, kde neměla mnoho země; a hned vzešla, protože neměla hlubokou půdu. Když pak vyšlo slunce, byla spálena; a protože neměla kořen, uschla. Jiná pak padla mezi trní; a trní vyrostlo a udusilo je. Jiná však padla do dobré země a vydala užitek, některé stonásobný, některé šedesátinásobný a některé třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení, slyš. I přistoupili učedníci a řekli mu: Proč k nim mluvíš v podobenstvích? On jim odpověděl: Protože vám je dáno znát tajemství království nebeského, ale jim to dáno není. Neboť kdo má, tomu bude dáno a bude mít hojnost; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíce neslyší ani nerozumějí. A naplňuje se na nich proroctví Izaiášovo, které praví: Sluchem uslyšíte, ale neporozumíte, a hledíce uvidíte, ale nepostřehnete. Neboť srdce tohoto lidu ztuhlělo, a ušima těžce slyší, a své oči zavřeli, aby snad neviděli očima a neslyšeli ušima a srdcem neporozuměli a neobrátili se, a já bych je neuzdravil. Blaze však vašim očím, že vidí, i vašim uším, že slyší. Amen pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět to, co vidíte vy, a neviděli, a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Matouš 13:3–17.

Ježíš v Matoušovi, když hovoří o účinku Božího slova a vyzývá lidi, aby „slyšeli“, ukazuje, že Laodikejští, kteří odmítají poselství, které proroci toužili spatřit, byli představeni v šesté kapitole Izajáše. Future for America opakovaně předkládá Izajáše 6 v souvislosti s 11. zářím 2001, neboť při útoku islámu v ten den sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly a ozářil zemi svou slávou. Všichni proroci spolu navzájem souhlasí a ve třetím verši Izajáše 6 nacházíme přímý odkaz právě na tohoto anděla.

V roce, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem také Pána, sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové; každý měl šest křídel: dvěma si zakrýval tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma létal. A volal jeden k druhému a říkal: Svátý, svátý, svátý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. Izajáš 6,1–3.

Země je osvícena jeho slávou, když sestupuje anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, a Izajáš nám poskytuje další důležitý klíč, když nás informuje, že jeho vidění svatyně se odehrálo v roce, kdy zemřel král Uzijáš. Král Uzijáš se pokusil konat v chrámě dílo kněze. Osmdesát kněží i velekněz mu v tom bránili, dokud jej Hospodin neudeřil malomocenstvím na jeho čele. Přijal znamení šelmy, neboť se pokusil spojit svou státní moc s mocí církevní. Nezemřel ihned; byl sesazen z trůnu a nahrazen a po určité době nakonec zemřel 11. září 2001. Adventistická církev postupně umírá, stejně jako židovská církev v době Kristově. Avšak 11. září 2001 dospěl adventismus, který již předtím odmítl poselství posledních šesti veršů Danielovy jedenácté kapitoly, ke svému konci jako protestantský roh Spojených států, a ti, které představoval Izajáš, byli tehdy povoláni, aby nesli poselství představované prvním hlasem Zjevení osmnácté kapitoly.

A kněz Azarjáš vešel za ním a s ním osmdesát kněží Hospodinových, statečných mužů. Ti se postavili proti králi Uzijášovi a řekli mu: Nepřísluší tobě, Uzijáši, pálit kadidlo Hospodinu, nýbrž kněžím, synům Áronovým, kteří jsou posvěceni k pálení kadidla; vyjdi ze svatyně, neboť ses provinil; a nebude ti to ke cti od Hospodina Boha. Tu se Uzijáš rozhněval a měl v ruce kadidelnici, aby pálil kadidlo; a když se hněval na kněze, malomocenství mu vyrazilo na čele před kněžími v domě Hospodinově, vedle kadidlového oltáře. A velekněz Azarjáš i všichni kněží na něj pohlédli, a hle, byl malomocný na čele; a vyhnali ho odtud, ba i on sám spěchal vyjít, protože ho Hospodin ranil. A král Uzijáš byl malomocný až do dne své smrti a bydlel v odděleném domě, jsa malomocný; neboť byl vyloučen z domu Hospodinova. A jeho syn Jótam byl nad královským domem a soudil lid země. 2 Paralipomenon 26,17–21.

Je důležité rozpoznat, že protestantský roh byl z Církve adventistů sedmého dne odstraněn 11. září 2001, neboť rozpečetění poselství Zjevení v posledních dnech má tři hlavní prvky. Jedním je souběžná historie rohu republikánství a rohu protestantismu. Druhým prvkem, který je třeba rozpoznat, je význam sedmi církví, a ovšem třetím je „sedm hromů“. Všechny tři prorocké prvky tvoří poselství, které je rozpečetováno, a je nutné rozpoznat, že právě tak, jako byla v době Kristově židovská církev pominuta, je v „posledních dnech“ pominut adventismus.

Izajáš se dobrovolně ujímá poslání nést poselství Božímu nevěrnému vyvolenému lidu ve své době a Ježíš užívá tatáž slova, aby oslovil tutěž situaci ve své době. Lid vyvolený smlouvou je pomíjen a oni odmítají „slyšet“ a být uzdraveni.

I řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vskutku, ale nerozumějte; hleďte vskutku, ale nechápejte. Učiň srdce tohoto lidu ztučnělým, uši jejich obtěžkej a oči jejich zavři, aby snad neviděli svýma očima a neslyšeli svýma ušima a neporozuměli svým srdcem a neobrátili se a nebyli uzdraveni. Izajáš 6,9.10.

Dílo, jehož se ujímá Izajáš, je týmž dílem, jehož se ujali Jan a Ezechiel, když snědli knížečku. Přijímají poselství napomenutí pro smluvní vyvolený lid, který je v procesu vyvrhování z úst Páně.

Podruhé Ježíš odkazuje na dějiny, které proroci a spravedliví muži toužili spatřit, jak to zaznamenal Lukáš.

A ty, Kafarnaum, které jsi vyvýšeno až do nebe, budeš svrženo do pekla. Kdo slyší vás, slyší mne; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; a kdo mnou pohrdá, pohrdá tím, který mne poslal. A těch sedmdesát se navrátilo s radostí a říkali: Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu. I řekl jim: Viděl jsem satana padajícího z nebe jako blesk. Hle, dávám vám moc šlapat po hadech a štírech a nade vši mocí nepřitele; a nic vám žádným způsobem neublíží. Avšak z toho se neradujte, že se vám duchové poddávají, ale radujte se spíše z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi. V tu hodinu Ježíš zajásal v duchu a řekl: Vzdávám ti díky, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým; ano, Otče, neboť tak se ti zalíbilo. Všechno mi bylo odevzdáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec; ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit. A obrátil se ke svým učedníkům a řekl soukromě: Blahoslavené jsou oči, které vidí to, co vy vidíte. Neboť pravím vám, že mnozí proroci a králové toužili vidět to, co vy vidíte, a neviděli; a slyšet to, co vy slyšíte, a neslyšeli. Lukáš 10,15–24.

Opět, souvislost pozhnání spojeného s těmi, kdo mají výsadu vidět to, co spravedliví toužili vidět, se týká smluvního vyvoleného lidu, který je mýjen a není ochoten „slyšet“. Sestra Whiteová odkazuje na Kristovo odsouzení Kafarnaum, které je symbolem odmítnutí velikého světla, a zdůraznila adventismus tím, že pokárání namířené proti adventismu vložila do [závorek.]

„Mezi vyznávajícími dětmi Božími se projevilo tak málo trpělivosti, bylo proneseno tolik trpkých slov, bylo vysloveno tolik odsouzení proti těm, kdo nejsou našeho vyznání. Mnozí pohlíželi na ty, kdo náležejí k jiným církvím, jako na velké hříšníky, ačkoli je Pán takto neposuzuje. Ti, kdo takto pohlížejí na členy jiných církví, se potřebují pokořit pod mocnou rukou Boží. Ti, které odsuzují, možná měli jen málo světla, málo příležitostí a výsad. Kdyby byli měli světlo, jaké mělo mnoho členů našich církví, mohli by byli pokročili mnohem rychleji a lépe představovali svou víru světu. O těch, kdo se chlubí svým světlem, a přece v něm nechodí, Kristus praví: ‚Ale pravím vám: Tyru a Sidonu bude v den soudu snesitelněji než vám. A ty, Kafarnaum [adventisté sedmého dne, kteří měli veliké světlo], které jsi vyvýšeno až do nebe [co do výsad], budeš svrženo až do pekla; neboť kdyby se v Sodomě byly daly ty mocné skutky, které se staly v tobě, byla by zůstala až do dnešního dne. Ale pravím vám, že zemi sodomské bude v den soudu snesitelněji než tobě.‘ V ten čas Ježíš odpověděl a řekl: ‚Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými [v jejich vlastním odhadu] a zjevil jsi je maličkým.‘“

„A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a mluvil jsem k vám, vstává časné a promlouvá, ale neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto naložím s tímto domem, který je nazýván mým jménem, v nějž skládáte svou důvěru, i s místem, které jsem dal vám a vašim otcům, tak, jak jsem naložil se Šílem. A vyvrhnu vás od své tváře, jako jsem vyvrhl všechny vaše bratry, celé símě Efraimovo.“ Review and Herald, 1. srpna 1893.

„Mocné skutky“, které se udály v adventismu, byly skutky, jež spravedliví muži a proroci toužili vidět a slyšet. Tyto mocné skutky byly znázorněny v dějinách let 1843 a 1844, kdy bylo hlášáno poselství pŕlnočního volání. Adventismus zavrhl své dějiny, a zvláště dějiny let 1843 a 1844.

Dějiny, které začínají i končí zklamáním, a také dějiny, jež je měly vést do obnovené země.

„Na počátku stezky měli za sebou rozžaté jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo svítilo po celé délce stezky a osvětlovalo jim nohy, aby neklopýtli.“

„Dokud upírali svůj zrak na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy se však někteří unavili a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tu je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Jiní však lehkomyšlně popírali světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je tak daleko vyvedl. Světlo za nimi zhaslo, jejich nohy zůstaly v naprosté temnotě, a oni klopýtli, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.“ Early Writings, 15.

To, co nyní rozpečetuje Lev z pokolení Judova, jsou dějiny let 1843 a 1844. „Sedm hromů“ představuje období od roku 1840 do roku 1844, avšak toto období v sobě obsahuje velmi zvláštní dějiny, které byly předobrazeny již od počátku dějin smlouvy. Každé z reformačních hnutí je navzájem paralelní a nese totožné mezníky. Kdyby se od sebe lišila, satan by pro každé reformační hnutí vytvářel odlišný plán útoku, avšak nikdy tak nečiní.

„Satan však nezahálel. Nyní se pokusil o to, oč se pokusil v každém jiném reformním hnutí — oklamat a zahubit lid tím, že jim podstrčí padělek namísto pravého díla. Jako byli v prvním století křesťanské církve falešní Kristové, tak povstali v šestnáctém století falešní proroci.“ Velký spor, 186.

Podstatný bod v tomto oddílu z hlediska celkového poselství, které předáváme, spočívá v tom, že když adventismus přestal nést plášť protestantismu a ten mu byl dne 11. září 2001 zcela odňat, stále trvá na tom, že je hnutím ostatku, které hlásá mocné volání třetího anděla. Přitom je však padělkem. Jestliže nerozpoznáte, které hnutí nyní nese roh protestantismu, je téměř nemožné porozumět paralelismu mezi dvěma rohy ve Spojených státech.

Dějiny let 1843 a 1844 jsou znázorněny v každém reformačním hnutí a nyní použijeme počátek starověkého Izraele jako Bohem vyvoleného lidu a konec Izraele jako Bohem vyvoleného lidu, abychom tím ilustrovali totéž u novodobého Izraele, se zaměřením na roky 1843 a 1844, jak jsou znázorněny v každé z linií reformačních hnutí.

Mojžíš prorokoval, že Pán vzbudí proroka podobného jemu samému, a tím prorokem byl Ježíš. Lukáš ve Skutcích potvrzuje, že Ježíš naplnil Mojžíšovo proroctví.

Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka z tvého středu, z tvých bratří, jako jsem já; jeho budete poslouchat. Deuteronomium 18,15.

Ježíš je ten prorok, kterého máme poslouchat.

Neboť Mojžíš vpravdě řekl otcům: Proroka vám vzbudí Pán, váš Bůh, z vašich bratří, jako mne; toho poslouvejte ve všem, cokoli vám řekne. A stane se, že každá duše, která toho proroka neuposlechne, bude vyhlazena z lidu. Ano i všichni proroci od Samuele a ti, kteří následovali po něm, všichni, kolik jich mluvilo, rovněž předpověděli tyto dny. Vy jste synové

proroků i smlouvy, kterou Bůh uzavřel s našimi otci, když řekl Abrahamovi: A v tvém semeni budou požehnány všechny čeledi země. Vám nejprve Bůh, když vzbudil svého Syna Ježíše, poslal ho, aby vám požehnal tím, že odvrátí každého z vás od vašich nepravostí. Skutky 3,22–26.

Reformní linie Krista začíná v době konce, tak jako všechny reformní linie. „Doba konce“ ve dnech Kristových byla Jeho narození. Písmo ukazuje, že při Jeho narození došlo k rozmnožení poznání v souladu s vymezením „doby konce“ v knize Daniel. Ať to byli pastýři, mudrci od východu, rozhněvaný Herodes, nebo Anna a Simeon v chrámě, při Jeho narození došlo k rozmnožení poznání. V tom okamžiku bylo vedení židovské církve pominuto. Rozvod byl postupný, ale začal jejich odmítnutím poselství, které bylo odpečetěno v době konce.

„Lidé o tom nevědí, avšak tato zvěst naplňuje nebe jásotem. S hlubším a něžnějším zájmem jsou svaté bytosti ze světa světla přitahovány k zemi. Celý svět je jasnější pro Jeho přítomnost. Nad betlémskými pahorky se shromáždil nesčetný zástup andělů. Čekají na znamení, aby světu oznámili radostnou zvěst. Kdyby vůdcové v Izraeli byli věrni svému poslání, mohli se podílet na radosti ze zvěstování narození Ježíše. Nyní jsou však pominuti.“ Touha věků, 47.

Vedení adventismu bylo pominuto v roce 1989, když se naplnil Daniel 11,40. „Čas konce“ v dějinách Mojžíše, jenž předobrazoval Ježíše, byl jeho narozením, kdy jeho rodina a poté faraonova dcera obdržely rozhojnění poznání o dítěti Mojžíšovi. Jeho jméno ovšem znamená „vytažený z vody“ a Ježíš znamená „Jehova zachraňuje“.

Po „čase konce“ všechny reformní linie ukazují na bod, kdy je poznání, jež je v dané historii rozmnoženo, formalizováno do poselství, které může být vztyčeno jako svědectví generaci, jež má být činěna odpovědnou za světlo, které bylo v čase konce odpečetěno.

Jan Křtitel uvedl Kristovo poselství do veřejné podoby a Mojžíšovo poselství bylo uvedeno do veřejné podoby v jeho čtyřicátém roce, když se ve vlastní síle pokusil vysvobodit Izrael z Egypta. Poselství o vysvobození z Egypta nyní vstoupilo do veřejného záznamu.

O čtyřicet let později bylo Mojžíšovo poselství zmocněno u hořícího keře a bylo doprovázeno dvěma znameními Boží božskosti, jak byla představena holí, která se proměnila v hada, a malomocnou rukou, kterou Mojžíš vytáhl ze svého lůna. Ježíšovo poselství bylo zmocněno při Jeho křtu, který byl doprovázen dvěma znameními božskosti, hlasem Otce a Duchem svatým. Další mezník v obou dějinách představuje první zklamání, dobu prodlení, příchod druhého anděla neboli rok 1843.

Zklamání v linii Mojžíšově bylo znázorněno na jeho manželce, když sestoupil anděl, aby Mojžíše usmrtil za to, že neobřezal svého syna. V bázni Cippóra vykonala tento obřad na jejím synu sama. Mojžíš zapomněl obřezat svého syna! Právě na znamení smlouvy, které bylo dáno Abrahamovi, Mojžíš zapomněl. Otec Abraham předložil předpověď zajetí Hebrejů v Egyptě a jejich vysvobození z Egypta a z něho, a jeho proroctví se mělo konkrétně naplnit skrze Mojžíše, a Mojžíš zapomněl obřezat svého syna. V tom okamžiku Mojžíš poslal Cippóru zpět, aby zůstala se svým otcem až do doby po vysvobození. Prodlela v Midjánu, dokud Mojžíš nevedl syny Izraele skrze vody Rudého moře, o nichž nás apoštol Pavel zpravuje, že předobrazují křest, právě ten obřad,

který nahradil obřízku. Nepřehlédněte tento bod. Příchod waymarku představujícího druhého anděla v dějinách Mojžíše, waymarku, který v těchto dějinách působí první zklamání, byl odmítnutím základního pravidla Abrahamova smluvního vztahu s Bohem.

Prvním zklamáním v linii Krista byla smrt Lazara, o níž byly Marta a Marie přesvědčeny, že by k ní nedošlo, kdyby Ježíš neotálel, dokud už Lazar nebyl čtyři dny mrtev. Zklamání z toho, že Ježíš dopustil, aby jeho blízký přítel Lazar zemřel a rozkládal se v hrobě, bylo nesmírné, a to nejen pro obě sestry, ale i pro učedníky. Přesto se Lazarovo vzkříšení stalo pečeti celé Kristovy služby.

„Tím, že Kristus otálel přijít k Lazarovi, sledoval záměr milosrdenství vůči těm, kteří Ho nepřijali. Setrval, aby vzkříšením Lazara z mrtvých dal svému zatvrzelému, nevěřícímu lidu další důkaz, že je skutečně ‚vzkříšení i život‘. Nerad se vzdával veškeré naděje pro tento lid, ubohé, bloudící ovce domu Izraele. Jeho srdce se lámalo nad jejich nekajícími. Ve svém milosrdenství se rozhodl dát jim ještě jeden důkaz, že On je Obnovitel, Ten, který jediný mohl uvést na světlo život a neporušitelnost. To měl být důkaz, který kněží nemohli překroutit. To byl důvod Jeho prodlení s odchodem do Betanie. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl zpečetit Božím potvrzením Jeho dílo i Jeho nárok na božství.“ Touha věků, 529.

Zapečetění Božích sto čtyřiceti čtyř tisíc je znázorněno v dějinách let 1843 a 1844, neboť jsme poučeni, že to byl Lazar, kdo při triumfálním vjezdu uvedl Krista do Jeruzaléma. Dějiny triumfálního vjezdu jsou dějinami, které sestra Whiteová používá k znázornění Půlnočního volání let 1843 a 1844. Šlo o nepochopení toho, že Kristus má moc vzkřísit mrtvé tvořivou mocí Boží. Marie a Alžběta vyznaly, že vědí, že Ježíš má moc vzkřísit Lazara při posledním troubení, avšak nedokázaly spatřit, že skutečně má moc vzkřísit jej tehdy a tam. Popíraly právě tu pravdu, kterou přišel prokázat při svém křtu a své smrti, na počátku a na konci své osobní tříapůlleté služby. Nemohly uvidět, dokud nebyl kámen odvalen od hrobu, právě tak jako později bude Jeho ruka odstraněna z omylu v některých výpočtech na chartě z roku 1843.

Mojžíš poté, co poslal Sipporu pryč z nadcházejícího zápasu s faraonem, byl vyjit vstříc svým starším bratrem Áronem a oba poslové pokračovali do Egypta jako představitelé poselství druhého anděla. Dříve než byly na Egypt uvedeny jakékoli rány, Mojžíš faraona varoval, že jestliže nenechá Izrael, Božího prvorozeného, odejít a uctívat, pak Bůh usmrtí prvorozeného Egypta.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Když se budeš vracet do Egypta, hled', abys před faraónem učinil všechny ty divy, které jsem vložil do tvé ruky; ale já zatvrdím jeho srdce, takže lid nepropustí. A řekneš faraónovi: Toto praví Hospodin: Izrael je můj syn, můj prvorozený. I pravím tobě: Propust' mého syna, aby mi sloužil; a jestliže jej odmítneš propustit, hle, zabiji tvého syna, tvého prvorozeného. Exodus 4,21–23.

Půlnoční volání bylo proroctvím, které se v budoucnu naplní.

„Při vysvobození Izraele z Egypta bylo znovu přikázáno zasvěcení prvorozených. Když synové Izraele byli v otroctví Egyptanům, Hospodin uložil Mojžíšovi, aby šel k faraónovi, egyptskému králi, a řekl: ‚Tak praví Hospodin: Izrael je můj syn, můj prvorozený. A pravím ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil; jestliže jej odmítneš propustit, hle, usmrtím tvého syna, tvého prvorozeného.‘ Exodus 4,22.23.“

„Mojžíš vyřídil své poselství; avšak odpovědi pyšného krále bylo: ‚Kdo jest Hospodin, abych uposlechl jeho hlasu a propustil Izraele? Hospodina neznám a Izraele také nepropustím.‘ Exodus 5,2. Hospodin působil za svůj lid znameními a divy a sesílal na faraona strašné soudy. Nakonec bylo andělu zhoubci přikázáno pobít mezi Egyptany prvorozené z lidí i z dobytka. Aby Izraelci byli ušetřeni, dostali pokyn potřít veřeje svých dveří krví zabitého beránka. Každý dům měl být takto označen, aby až anděl přijde vykonat své poslání smrti, minul příbytky Izraelců.“ Touha věků, 51.

Poselství Půlnočního volání určené faraonovi označovalo smrt prvorozených jako odpověď na faraonovu vzpouru. Jakmile bylo toto poselství zaznamenáno, byly na Egypt uvedeny rány, představující moc Půlnočního volání v létě roku 1844. Poselství Půlnočního volání se v létě roku 1844 přehnalo zemí jako přílivová vlna. Rány se přehnaly Egyptem a když nastala zaslíbená smrt prvorozených, ozval se o půlnoci po celém Egyptě křik.

I řekl Mojžíš: Toto praví Hospodin: Kolem půlnoci projdu středem Egypta. A zemře všechno prvorozené v egyptské zemi, od prvorozeného faraóna, který sedí na svém trůnu, až po prvorozeného služky, která je za mlýnem, i všechno prvorozené z dobytka. A po celé egyptské zemi se ozve veliký křik, jakého dosud nebylo a jakého už nikdy nebude. Exodus 11,4–6.

Vítězný vjezd Krista do Jeruzaléma vedl ke kříži na Golgotě a Kristovi učedníci i jeho ostatní následovníci zakusili Velké zklamání.

„Naše zklamání nebylo tak veliké jako zklamání učedníků. Když Syn člověka triumfálně vjel do Jeruzaléma, očekávali, že bude korunován králem. Lid se sbíhal z celého okolního kraje a volal: ‚Hosanna Synu Davidovu.‘ A když kněží a starší prosili Ježíše, aby umlčel zástup, prohlásil, že kdyby oni mlčeli, volalo by i kamení, neboť proroctví se musí naplnit. A přece už za několik dní tito sami učedníci spatřili svého milovaného Mistra, o němž věřili, že bude kralovat na Davidově trůnu, roztaženého na krutém kříži nad posmívajícími se a tupícími farizeji. Jejich vysoké naděje byly zmařeny a sevřela je temnota smrti.“ Testimonies, svazek 1, 57, 58.

Velké zklamání učedníků a milleritů je rovněž znázorněno tím, že Hebrejci uvízli mezi faraónovým vojskem a Rudým mořem.

„Na nás září nahromaděné světlo minulých věků. Záznam o zapomnětlivosti Izraele byl uchován k našemu poučení. V tomto věku Bůh vztáhl svou ruku, aby k sobě shromáždil lid ze všech národů, pokolení a jazyků. V adventním hnutí působil pro své dědictví, právě tak jako působil pro Izraelce, když je vyváděl z Egypta. Ve velkém zklamání roku 1844 byla víra jeho lidu vyzkoušena tak, jako byla víra Hebrejů u Rudého moře.“ Testimonies, svazek 8, 115, 116.

Je důležité si uvědomit, že když Kristus vstoupil do Jeruzaléma, vnuknutí oné hodiny vyvolalo výbuch chvály, který se farizeové snažili umlčet. Jádrem sborového jásotu chvály byl odkaz na Ježíše jako na syna Davidova, právě ten symbol, který Kristus použil k označení konce svých slovních střetů s hašteřivými Židy. Židy nejvíce dráždilo uznání, že když Ježíše nazývali Synem Davidovým, nepřímo tím odkazovali na triumfální vstup krále Davida do Jeruzaléma.

V dějinách Davidova díla přinášení archy do Jeruzaléma bylo zmocnění poselství znázorněno Davidovým zmocněním.

David pak stále více vzrůstal v moci a Hospodin, Bůh zástupů, byl s ním. 2 Samuelova 5,10.

Poté se David rozhodl přenést truhlu do Jeruzaléma. Při přinášení truhly do Davidova města mělo dojít ke zklamání, jako v každé reformní linii. Uzza, jehož jméno znamená síla, ačkoli dobře věděl, že není oprávněn dotknout se truhly, přesto tak učinil. Právě příčinou, která přivedla truhlu původně do zajetí, byla neposlušnost vůči Pánově zjevené vůli a troufalé opovážlivé spoléhání na moc spojenou s truhlou Boží. Přesto Uzza, jeden z Davidových silných mužů, neposlechl, právě jako Mojžíš neposlechl příkaz ohledně obřizky. Uzza byl raněn smrtí a truhla zůstala mimo Jeruzalém, dokud David nepochopil, že ti, kdo bděli nad místem, kde truhla po Uzzově smrti zůstala, jsou požehnáni. Potom se David znovu vydal, aby přenesl truhlu do Jeruzaléma. Když David tančil při vstupu do Jeruzaléma, jeho žena spatřila jeho nahotu a byla velmi zklamána.

Tři linie reformních hnutí, které se všechny vztahují k letům 1843 a 1844, k časovému období, které spravedliví muži a proroci toužili spatřit a slyšet. Charakteristiky příchodu druhého anděla, a tím i označení doby prodlení a zklamání, jsou všechny snadno rozpoznatelné. Hlubší pravdy ukazují, že zklamání nebylo pouze nedorozuměním ze strany Mojžíše, Uzy či Marty a Marie, nýbrž zklamáním, které souviselo s odmítnutím základní zásady spojené s tou samotnou historií, v níž bylo ono zklamání dovršeno. Pro Mojžíše to bylo znamení obřizky, pro Uzu to byla opovážlivost vůči Božím příkazům týkajícím se archy, pro Martu a Marii to byl nedostatek víry v Kristovu tvořitelskou moc vzkřísit.

U Mojžíše bylo samotným ústředním tématem jeho služby ustanovení smluvního vztahu s vyvoleným lidem, a Mojžíš zapomněl na znamení této smlouvy. U Uzy šlo o samu zásadu posvátnosti Božího zákona, která byla ztělesněna v arše. U Marty a Marie to byl sám střed Kristovy služby, počínaje Jeho křtem a konče Jeho smrtí, pohřbem a vzkříšením, jak byly předobrazeny na počátku Jeho služby. První zklamání roku 1843 bylo způsobeno omylem v některých údajích na tabuli, která byla naplněním proroctví Abakukova. Tento omyl se týkal přední zásady Millerova hnutí — zásady den za rok.

„Sedm hromů“ představuje adventní hnutí let 1840 až 1844, avšak uvnitř tohoto hnutí se nachází dějiny let 1843 až 1844, které začínají i končí zklamáním, a tím na tyto dějiny kladou pečeť Alfy a Omegy. A právě tyto dějiny jsou oněmi dějinami, na něž Ježíš a Ellen White ukazují jako na posvátné dějiny, které spravedliví odjakživa toužili spatřit.

Tyto čtyři linie; Mojžíš, David, Kristus a millerité učí, že když se podobenství o deseti pannách zopakuje na konci světa, dojde k zmocnění nikoli druhého, nýbrž třetího andělského poselství, po němž následuje zklamání, které zahajuje dobu prodlení.

Když první anděl sestoupil 11. srpna 1840, potvrdil prvořadé prorocké pravidlo milleritů a jejich první zklamání mělo být s tímto pravidlem výslovně spojeno. Když toto zklamání a doba prodlení skončily při Půlnočním volání, mělo se toto poselství rovněž vztahovat k zásadě den za rok, stejně jako i určení, že Kristus přijde 22. října 1844. Všechny čtyři mezníky let 1840 až 1844 byly

spojeny se zásadou den za rok.

Židé byli učiněni strážci Božího zákona a otázkou, jež je představena v linii Mojžíšově, je Boží zákon a ustanovení. V dějinách Davidových to byl opět Boží zákon. V dějinách Kristových to byl Boží zákon, neboť bez prolévání krve není odpuštění hříchu, který byl hříšníkovi odhalen Božím zákonem. Adventismus však byl učiněn strážcem nejen Božího zákona, ale i prorockého Slova.

Proto tématem v linii milleritských dějin jsou Boží prorocká pravidla. Na konci adventismu půjde znovu o pravidla prorockého výkladu, avšak od roku 1844 se prorocký čas již nemá uplatňovat. Pravidla na konci vycházejí z toho, že Alfa a Omega znázorňují konec od počátku.

Když osmanská nadvláda v naplnění druhého běda, představujícího prorockou činnost islámu, ustala, bylo naplněno proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech ze Zjevení 9,15 a byl potvrzen „princip dne za rok“, jenž je samým srdcem Millerova díla.

Když islám zaútočil 11. září 2001, naplnil se příchod třetího běda v souladu se Zjevením 8,13 a byl potvrzen princip, který tvořil samotné jádro díla Future for America; tímto principem je, jednoduše řečeno, opakování dějin. Proroctví o polnici běda představující islám bylo potvrzeno, když se naplnil jak anděl ze Zjevení deset v roce 1840, tak anděl ze Zjevení osmnáct v roce 2001. Dějiny se opakovaly. Co by bylo možno očekávat dále, je zklamání.

Zklamání by uvedlo dobu prodlévání. Zklamání by zmalomyslnilo a rozptýlilo ty, kdo byli zapojeni do díla. Zklamání by bylo způsobeno nedbáním jednoho základního zákona proroctví, totiž prvořadého pravidla proroctví ustanoveného na počátku adventismu. Zmocnění z 11. září 2001 bylo spojeno s islámem a zklamání z 18. července 2020 se týkalo islámu. Je nám sděleno, že to, co Samuelu Snowovi a dalším následně umožnilo rozpoznat datum 22. října 1844, bylo to, že Pán odňal svou ruku od omylu v některých údajích na mapě z roku 1843. Tehdy Snow a millerité uviděli, že totéž svědectví, které je vedlo k předpovědi roku 1843 pro naplnění proroctví o dva tisíce tři sta letech, bylo poté rozpoznáno jako právě to svědectví, které jim umožnilo určit 22. říjen 1844.

„Ježíš a celý nebeský zástup hleděli se soucitem a láskou na ty, kdo se sladkým očekáváním toužili spatřit Toho, jehož jejich duše milovaly. Andělé se vznášeli kolem nich, aby je posílili v hodině jejich zkoušky. Ti, kdo zanedbali přijmout nebeské poselství, byli ponecháni v temnotě a Boží hněv se proti nim roznítil, protože nechtěli přijmout světlo, které jim poslal z nebe. Ti věrní, zklamaní lidé, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni v temnotě. Znovu byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata od těch čísel a omyl byl vysvětlen. Viděli, že prorocká období sahají do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předkládali na podporu toho, že prorocká období končí v roce 1843, dokazují, že se naplňují v roce 1844. Světlo z Božího slova ozářilo jejich postavení a objevili dobu prodlení — ‚I kdyby se [vidění] zdrželo, čekej na ně.‘ Ve své lásce k bezprostřednímu příchodu Krista přehlédli prodlení vidění, které mělo odhalit ty, kdo skutečně čekají. Opět měli časový bod. Přesto jsem viděla, že mnozí z nich se nemohli povznést nad své těžké zklamání, aby dosáhli takové míry horlivosti a síly, jaká vyznačovala jejich víru v roce 1843.“ Early Writings, 236, 237.

Měli bychom očekávat, že důkazy, které vedly k předpovědi, že islám zaútočí na Spojené státy 18. července 2020, potvrdí, že při brzy přicházejícím nedělním zákoně je islám soudem, který je přiveden proti Spojeným státům, přičemž s touto událostí již není spojován časový prvek.

Čtyři hlavní mezníky v dějinách od roku 1840 do roku 1844. Každý mezník je spojen s uplatněním Millerova základního pravidla — zásady den za rok.

Čtyři hlavní mezníky v dějinách od roku 2001 až po nedělní zákon. 11. září 2001 bylo islámem. Neúspěšná předpověď z 18. července 2020 se týkala islámu. Každý mezník je spojen s uplatněním hlavního pravidla Future for America — opakováním dějin. „Sedm hromů“ představuje budoucí události, které budou zjeveny ve svém pořadí. Prvním ze čtyř mezníků bylo 11. září 2001, které označilo útok islámu na Spojené státy jako naplnění třetího běda. Poslední mezník, představující v našich dějinách nedělní zákon, se musí týkat islámu, neboť Alfa i Omega vždy znázorňuje konec od počátku a Alfa i Omega je Ten, který zapečetil „sedm hromů“ právě pro tyto dějiny. Islám zaútočí na Spojené státy při nedělním zákonu.

Toto je jeden ze tří hlavních prvků odpečetování sedmi hromů, které se nyní otevírá. Jakmile Mojžíš ve své linii dějin vyhlásil poselství předobrazu Půlnočního volání, závěrečné pohyby byly rychlé. Deset nadpřirozených zhoubných ran, až se naplnilo proroctví o prvorozených, čímž vzniklo o půlnoci v Egyptě volání. Jakmile Kristus vstoupil do Jeruzaléma, rychlé kroky ke kříži byly uvedeny do pohybu. Když bylo poselství vyhlášeno, nebylo cesty zpět. Od exeterského táborového shromáždění 12. srpna 1844 se za méně než dva měsíce toto předpovězení naplnilo.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské a které praví: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim řekni: Tak praví Panovník Hospodin: Učiním konec tomuto přísloví a nebudou je již užívat jako přísloví v Izraeli; nýbrž jim řekni: Dny jsou blízko a naplnění každého vidění. Neboť již nebude žádné marné vidění ani lichotivé věštění uprostřed domu izraelského. Neboť já jsem Hospodin: promluvím, a slovo, které promluvím, se splní; již nebude déle odkládáno; neboť za vašich dnů, ó vzpurný dome, promluvím slovo a vykonám je, praví Panovník Hospodin. Opět se ke mně stalo slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověčí, hle, dům izraelský praví: Vidění, které on vidí, je na mnohé dny, které přijdou, a prorokuje o časech dalekých. Proto jim řekni: Tak praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov již nebude déle odkládáno, ale slovo, které jsem promluvil, bude vykonáno, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 12:21–28.